

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ JE MUŽ V LÁZNÍCH

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ
JE MUŽ
V LÁZNÍCH

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ
JE MUŽ
V LÁZNÍCH

NAKLADATELSTVÍ BESKYDY 2008

Irena Fuchsová © 2008
Illustrations © Jan Sedláček a Ing. Jiří Kopeň
© Nakladatelství Beskydy 2008

ISBN 978-80-254-1537-5

*Děkuji všem zaměstnancům Sanatorií Klimkovice za
to, že se k nim každý rok vracím jako do ráje.*

ZÁKAZ ROZTRUŠOVÁNÍ

Ve dvaceti letech jsem se s kamarádem vsadil, že moje motorka je rychlejší než jeho auto. Po týdnu jsem se v nemocnici probral a on seděl u mé postele. Když jsem se ho zeptal, kdo vyhrál, bylo vidět, že se mu ulevilo. Doktoři se totiž báli, že budu mít poškozený mozek...

Mozek byl v pořádku, což dokazuje i to, že jsem dostudoval vysokou školu a stal se ekonomem. Noha mě ale zlobila pořád, i když jsem ji podle rad doktorů posiloval a pravidelně jezdil do lázní. Jeden rok mi to platila pojišťovna, druhý rok jsem si to platil sám. Jezdil jsem začátkem ledna. Pracovní stůl jsem měl v té době ještě naprosto čistý, firma byla jako vždy v zisku, odměny za loňský rok zajímavě změnily částku na mém účtu – prostě, na lázně ideální čas!

Zkusil jsem několik lázeňských zařízení, ale poslední čtyři roky jsem jezdil do Klimkovic u Ostravy. Jsou to nové lázně, otevřené v roce 1994, moderní, barevné, atypické, postavené tak, aby vyhovovaly pacientům. Oceňoval jsem i možnost mít jednolůžkový pokoj, což bývá ve starých lázních často problém. Dobré bylo i to, že tu bylo velké parkoviště, takže jsem na Sokola, jak jsem říkal svému Fordu, viděl z okna svého pokoje.

Když jsem letos zase po roce uviděl vedle autobusové zastávky ceduli s nápisem SANATORIA KLIMKOVICE, spokojeně jsem si oddychl. Vítejte v ráji, Zbyňku!

Kolem lázní byly lesy a stromy se sněhem na větvích vypadaly jako v pohádce. Personál byl ochotný a usměvavý, slečnami na recepci počínaje a údržbářem konče. Procedury, ubytování, stravování, obchody - všechno bylo v jednom areálu, takže v zimních plískanicích jsme nemuseli vytáhnout paty ven a přitom jsme měli

všechno po ruce. Poštu, obchod s potravinami, drogérii, trafikou, kino, knihovnu, diskotéky...

Před rokem jsem na jedné poznal Ivanu. Dvaatřicetiletá, atraktivní, aktivní mladá žena. Pracovala jako dirigentka, učila na LŠU, zpívala a pořádala různé hudební akce, o kterých jsem v rádiu či v televizi slyšel dokonce i já, hudební analfabet!

Přišel jsem tehdy na diskotéku pozdě, a když jsem procházel mezi stoly a hledal místo, uslyšel jsem od jednoho stolu její hlas a smích. Všiml jsem si, že o něčem zaujatě vypráví, a protože tam byly dvě volné židle, na jednu jsem si sedl a od té chvíle jsem z ní nespustil oči.

Byla nádherná! Přesně takovou ženu bych si možná někdy dokázal vedle sebe snad i představit! Atraktivní, přitažlivou, chytrou, sebevědomou! Ale protože nejsem, samozřejmě, ve styku s ženami žádný nováček, věděl jsem moc dobře, že jí nesmím dát najevo, že se mi líbí.

Kdepak! Na ženy, které se nám líbí, se musí jinak! Musí se přehlížet! Jedno staré přísloví říká, žena je jako tvůj stín! Běž za ní, bude před tebou utíkat! Utíkej před ní, poběží za tebou!

Tak jsem se rozhodl, že budu před Ivanou utíkat, ale bohužel, ona neutíkala za mnou. Byl jsem si dokonce i schopný sebekriticky přiznat, že jsem to se svým „nezájmem“ přehnal. Měla kolem sebe pořád plno lidí a možná si ani nevšimla, že je mezi nimi jeden, který se tváří, že ho vůbec, ale vůbec nezajímá. Nakonec jsem byl rád, že jsme se domluvili, že se tady zase za rok v lednu sejdem.

Během roku jsme si vyměnili několik esemesek, a protože jsme byli oba z Prahy, šel jsem dokonce i na dva její koncerty! Pokaždé jsem jí před začátkem poslal kytky, za které mi o přestávce esemeskou poděkovala a zvala mě, ať za ní po koncertu přijdu do šatny, že mě ráda uvidí.

Nešel jsem. Schwálně! Říkal jsem si, že to nesmím se svým zájmem přehánět! Kdepak, chodit do šatny! Musím se dělat vzácným! Času mám dost. Však se v lednu uvidíme v lázních a budu mít měsíc na to, abychom to konečně dali dohromady!

Když jsem začátkem ledna dorazil do Klimkovic, zaparkoval jsem Sokola, spokojeně se ubytoval a pak jsem se šel projít po lázních. Ivana věděla, že mám dneska přijet, znal jsem dokonce

**SANATORIA
KLIMKOVICE**

i číslo jejího pokoje, mohl jsem jí zavolat domácím telefonem nebo poslat esemesku, že už jsem tady, ale nechtěl jsem „tlačit na pilu“. Přijela včera, já dneska, máme před sebou tři společné týdny a pokud nám to prodlouží, tak celý měsíc! To by bylo, abych se letos nedostal dál!

Známe se přece už rok! Byl jsem na dvou koncertech! Poslal jsem jí dvě kytky! Psali jsme si esemesky! To by bylo, abych letos...

Sjel jsem výtahem k recepci, prošel kolem usměvavé paní recepční, a v tu chvíli jsem Ivanu uviděl! Stála u automatu na kávu a právě do něho chtěla hodit peníze.

„Ivano!“

S úsměvem se otočila a pak se ke mně rozeběhla. Trochu napadla na nohu, měla totiž dětskou mozkovou obrnu, ale dokázala tenhle svůj handicap „nosit“ tak, že jsem si toho ze začátku vůbec nevšiml. Proč taky...

Popoběhl jsem jí naproti, podali jsme si ruce a já udělal to, na co jsem se celý rok chystal! Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář. Neucukla a já se zatetelil. To vypadá slibně! To vypadá líp než před rokem! Jen tak dál! Políbil jsem ji! Já ji poprvé políbil! Sice jenom na tvář, ale i to je úspěch!

„Málem bych tě nepoznal! Ty jsi čím dál krásnější! Můžu tě pozvat do kavárny?“

Celý rok jsem se těšil, jak ji zase potkám! Nechci si fandit, ale kdybych nebyl hloupý, a loni se netvářil, jakože mě nezajímá, mohli jsme spolu už rok chodit! Příjemně to mezi námi jiskřilo! Dokonce jsme spolu byli dvakrát plavat! Lázně totiž pacientům umožňovaly využívat odpoledne a večer bazén a o víkendu dokonce i dopoledne! Hodina stála padesát korun a maximálně nás tam mohlo být dvacet.

Když jsme tam šli s Ivanou poprvé, bylo nás tam, bohužel, hodně, to se nedalo podniknout nic, ale podruhé mi štěstí přálo! Byli jsme tam dva! Jen my dva! Plavčíka, který nás hlídal, nepočítám. Seděl u stolu a četl si.

Plavali jsme a já se jí několikrát jako náhodou dotkl pod vodou. Bylo to nádherné, to nepopírám, ale o víc jsem se nepokusil. Jak jsem mohl být tak pitomý?! Kdybych věděl, jak bude následující rok dlouhý a jak na ni budu pořád myslet, tak ji pod vodou chytím do náruče... a nad vodou ji políbím!

„Zbyňku, co si dáš?“

Probral jsem se. Seděl jsem s Ivanou v kavárně, kam jsem ji před chvílí pozval a nad námi stál číšník. Objednal jsem si kávu a pak jsme seděli a koukali na sebe.

Mluv, mluv, idiote, nakazoval jsem si, ale nešlo to. Nevěděl jsem, co mám říct. Odkašlal jsem si. Proboha. Co?! Koncert.

Pochválím jí koncert.

„Děkuju ti za krásný hudební zážitek, Ivano. Vlastně za dva zážitky. Oba koncerty byly moc pěkné...“

„Já děkuju tobě, Zbyňku! Za krásné kytice, které jsi mi po každé poslal. Proč jsi za mnou nepřišel? Čekala jsem tě. Po koncertu si totiž většinou nic nedomlouvám. Někdy jsem unavená a jdu spát, jindy mám chuť jít někam na večeři... a představ si, ten první večer, co jsi mi poslal květiny, se mi strašně chtělo jít si někam sednout, dát si něco nezdravého, třeba pečené koleno, povídat si o lázních... a víš, že jsem na pečené koleno měla chuť i po tom druhém koncertu, na kterém jsi byl také?“

Rozesmála se, já se také smál, ale nejradši bych si dal facku!

Slyšíš to, blbče!? To máš z toho svého přemýšlení! Strč si za klobouk přiblblé teorie! Prý, když se ti žena líbí, tak jí to nesmíš dát najevo! Musíš ji přehlížet! Pak si tě teprve všimne a udělá všechno pro to, aby tě dostala! Houby s octem! A to tvoje přísloví si strč za klobouk také! Prý, žena je jako tvůj stín! Běž za ní, bude před tebou utíkat! Utíkej před ní, poběží za tebou! To určitě!

Kdybys za ní přišel po koncertu, mohl ses nadlábnout vepřového kolena a při tom ji sbalit! Čekala na to! Určitě na to čekala!

Vlastně jsi ji mohl sbalit už před rokem, kdybys nebyl pitomý! Dělej! Pozvi ji do bazénu! Tam jsi s ní před rokem došel nejdál! Skoro jsi ji pod vodou objímal! A před chvílí jsi ji políbil! Využij toho, dokud si to pamatuje! Neprošvihni to, jako jsi to prošvihl před rokem a jako jsi to prošvihl po obou koncertech!

Ivana pila kafe, koukala kolem sebe a usmívala se. Skoro jsem se tím vším, co mi letělo hlavou, zadýchal. Mám pravdu! Musím rozhodit sítě ještě dneska! Přijela včera, takže tady ještě žádnou partu nemá. Zítra už bude možná pozdě, je strašně společenská, před rokem kolem ní bylo pořád plno lidí...

Urvi ji pro sebe, Zbyňku, dokud je čas! Dělej! Řekni to!

„Mohli bychom jít večer do bazénu? Nechceš jít do bazénu, Ivano?“

Zatvářila se rozpačitě a pak zavrtěla hlavou. Zklamaně jsem se napil kafe. Hm, nechce. To jsem si mohl myslet. Že já to říkal! Teď to bude vypadat, že se vnucuju! To je trapné!

Asi jsem se tvářil hodně blbě, protože se začala omlouvat.

„Zbyňku, promiň! Neber to osobně! Já bych šla ráda, ale...“

Nepatrně jsem se ušklíbl.

„Chápu. Šla bys ráda, ale nechceš. Proč bys se mnou chodila do bazénu...“

Rozesmála se.

„Neblázni! Chci s tebou jít! Opravdu! Ale nemůžu.“

Koukala na mě, jako když na něco čeká. Na co, proboha?! Pak sklopila oči. Tak tomu jsem už vůbec nerozuměl. Chce jít, ale nemůže! Proč nemůže, sakra?! Ale co, tak se jí zeptám! Nebudu tady za idiota! Na to nejsem zvědavý! Nejsem jen tak někdo! To tedy ne! Jsem ekonomický ředitel! Nemám zapotřebí, doprošovat se ženské, která neumí nic jiného, než mávat hůlkami před orchestrem...

Jestli někoho má, ať mi to rovnou řekne a bude vymalováno!

„A proč nemůžeš?“

Zčervenala. Je to jasné! Má někoho! Ale koho? Zním ho? Nebyl tady i loni? Nebo spolu přijeli až letos?

„Tak proč nemůžeš?“ Vymáčkni se, holčičko, nebudu ze sebe dělat blbce!

„Zbyňku... já... prostě teď nemůžu jít do bazénu! Víš, proč nemůžu, vid’?“ Pořád na mě koukala a čekala, nevím na co, a já se naštvál. Dost hodně jsem se naštvál.

„Nevím, Ivano! Tak to tedy opravdu nevím! Jak bych to asi měl vědět, nevíš? Pozvu tě do bazénu a ty se vylouváš! Šla bys ráda, ale nemůžeš! A jak mám vědět, proč nemůžeš? A vůbec... jak tomu mám rozumět, že chceš a nemůžeš...?“

Mluvil jsem, mluvil, a najednou mi ve vteřině došlo, proč nemůže...

Málem jsem se propadl do země, jak jsem se zastyděl. Je to možné, že inženýr ekonomie, který má na starosti fabriku, je takhle natvrdlý?

„Promiň... už vím. Promiň. To víš, starý mládenec... budu s tím muset něco dělat!“

Pokusil jsem se zasmát, ale moc mi to nešlo. Ještě chvíli jsme si povídali o procedurách a sestřičkách, ale jak dopila kafe, poděkovala za pozvání a zvedla se. Prý má přijet jedna její kamarádka a ona jí slíbila, že pro ni zajede na nádraží, aby nemusela jet místní autobusovou linkou.

Odešla a já začal sčítat své prohry a výhry.

Políbil jsem ji na uvítanou a ona neucukla! Nechala se pozvat na kafe! Myslela, že za ní po koncertech přijdu! Těšila se na mě! A kdyby mohla, šla by se mnou do bazénu. Určitě nezapomněla, jak nám bylo před rokem krásně, když jsme tam byli sami dva! Jak to mezi námi pod vodou jiskřilo!

Když to shrnu, nebýt toho, že se nemůže koupat, tak jsem zabodoval! Samá výhra!

Jsem dobrý!

Čtyři dny jsme se potkávali, zdravili se, usmívali se na sebe, občas jsme se spolu zastavili a povídali si, ale já s nelibostí zjišťoval, že už je zase obklopená nějakou partou. Některé z nich jsem znal, byli tady i loni, bavil jsem se s nimi také, ale o ně mi nešlo! Chtěl jsem být s Ivanou sám v bazénu!

V pátek jsem do toho šel natvrdo. Před námi je víkend, musím něco udělat! Od rána jsem jí nadbíhal, čekal jsem na ni před jídelnou, před procedurami, ale štěstí jsem měl až v deset hodin.

Pospíchal jsem do jodových koupelí, a ona čekala s několika kamarádkami před bazénem, až jim sestřička otevře šatnu.

Jestli se jde koupat, tak to znamená, že... Radostí jsem si poskočil. Jdu na to!

Pozdravili jsme se a já si vedle ní na chvíli sedl. Ostatní ženské se sice začaly bavit mezi sebou, ale já se k Ivaně radši co nejvíc naklonil, aby nás neslyšely.

„Ivano, mám návrh! Říkal mi soused u stolu, že byl minulou sobotu plavat! Hned po obědě! V půl jedné. Že to prý bylo super! Bazén byl úplně prázdný! Byl tam sám! Nešla bys zítra? Třeba to zase tak vyjde! Zaplaveme si v prázdném bazénu!“

Podívala se do rozpisu procedur a pak přikývla.

„Prima! Zítra mám procedury dopoledne, oběd mám od 11. 40, tak si plavky vezmu na sebe a k bazénu půjdu rovnou od oběda!“

Já měl poslední proceduru před obědem, a protože jsme seděli ve stejné jídelně, neměla naše návštěva bazénu chybu!

„Ale neroztrušuj to, Ivano! Když tam budeme sami, bude to nejlepší! Stavím se po obědě u recepce a koupím lístky pro oba.“

„Tak jo! Potom ti to dám, nemám tady s sebou peníze.“

Mávl jsem rukou, jako že to je dobrý a ještě jednou jsem jí připomněl, aby o tom nemluvila.

„Hlavně ať o tom nikdo neví! Ať si pořádně... zaplaveme. Neroztrušuj to!“

„Jasně! Neboj se! Nikomu to neřeknu! A kdybychom se už dneska neviděli, tak se sejdem zítřka o půl jedné před bazénem.“

Usmál jsem se na ni. Podle toho, jak se tvářila, mi bylo jasné, že se těší stejně jako já. Už se nemůže dočkat, až budeme v bazénu! A sami dva! Připadal jsem si, jako bych vyhrál důležitou bitvu. Spokojeně jsem se rozhlédl kolem sebe, kývl jsem na Petra, se kterým jsem seděl v jídelně u stolu, a který šel také plavat, a spokojeně jsem se vydal k jodovým koupelím.

Vypadá to, že letos náš vztah přece jenom postrčím dál! Možná bychom si mohli vyměnit i adresy! No, i když... adresa je zavazující! Stačí, že mám její mobil! Aby si náhodou nemyslela, že si ji chci vzít! I když na druhou stranu, oženit bych se mohl. Mámu už pěkně otravuje, že mi musí pořád vařit a prát! Chtěla by, abych se konečně oženil a měl děti...

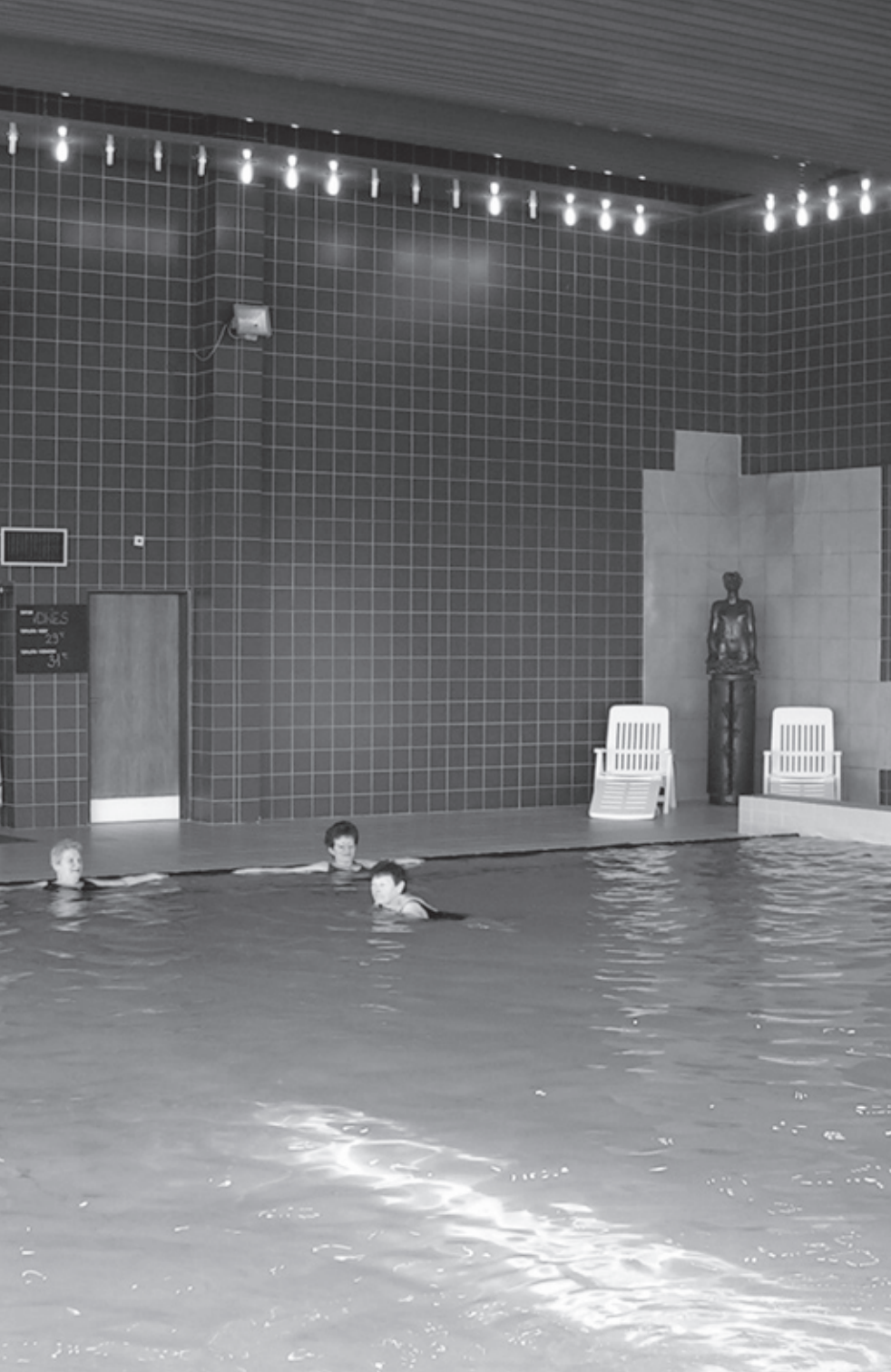
Sedl jsem si před jodovými koupelemi a čekal, až mě sestřička zavolá. Na konci chodby se mezitím kolem Ivany utvořil chumel pacientek. Copak tam asi probírají, napadlo mě zvědavě, ale pak jsem si řekl, že mi to Petr u oběda poví, a když mě usměvavá sestřička Miluška zavolala do koupele, šel jsem spokojeně ke své kabině. Po obědě koupím u recepce lístky a zítřka budu s Ivanou v bazénu sám!

Ale moje plány nevyšly! Když jsem se zastavil u recepce, paní recepční se zatvářila smutně.

„Pane Bláho, na sobotu, na dvanáct třicet, už nemám jediný lístek! Je plno. Samé ženy! Jako lavina! Od deseti hodin chodila jedna za druhou!“

Na jinou hodinu jsem lístky nekoupil. Musím se poradit s Ivanou, kdy bude mít čas. Ploužil jsem se našťavaně od recepce, a když jsem ji za chvíli potkal, začal jsem se zkroušeně omlouvat.

„Moc mě to mrzí, Ivano, ale představ si, že už je bazén plný! Lístky nemám.“

Překvapeně se na mě podívala.

„Fakt, jo? To je škoda! Já se tak těšila!“

„Prý tam od rána chodila jedna ženská za druhou! Já nevím, proč lezou v sobotu po obědě do bazénu! To se snad domluvily či co...“

„Ale já to nikomu neřekla, Zbyňku! Akorát Jolaně!“

Jolana, její kamarádka, kterou jsem znal také, stála kousek od nás a zbystřila.

„Něco jsem provedla?“

„Ale ne! Zbyněk mi nevěří, že jsem o tom sobotním bazénu po obědě řekla jenom tobě...“

Jolana přikývla.

„Opravdu to řekla jenom mně, Zbyňku! Jenom mně! Nikomu jinému! Jo, Ivano, mám u tebe padesátku! Před obědem jsem si šla koupit lístek a koupila jsem ho i tobě!“

Ivana se rozzářila.

„To je super! Tak ahoj, Zbyňku! Půjdeme spolu do bazénu příště! Ale musíš vymyslet lepší hodinu! Jak vidíš, v sobotu po obědě je bazén narvaný!“

Obě se rozesmály a zmizely v výtahu. Šel jsem se projít kolem lázní, abych se trochu uklidnil. Tak já vymyslím plán, jak ji dostat do bazénu, kde s ní budu sám a nakonec to dopadne tak, že bazén je vyprodaný a já se tam nedostanu!

Na jedné lavičce jsem uviděl Petra. Sedl jsem si vedle něho, a protože jsem u oběda mluvil o tom, že jdu k recepci koupit lístky na bazén, hned jsem si mu postěžoval.

„Představ si, že bazén je vyprodaný. Jako když se všechny její kamarádky domluvily! A to jsem jí říkal, aby to neroztrušovala...“

Petr se rozesmál.

„Kamaráde, jako bys neznal ženský! Já u toho seděl! Tys odešel a ta tvoje Ivanka se otočila na kamarádku, která seděla vedle ní. A co myslíš, že jí řekla?“

„Co?“

Petr se dal s chutí do vyprávění.

„Řekla jí, nechceš jít zítra na bazén? V půl jedné? A ona že jo. Dívala se do rozpisu procedur, jestli něco nemá a v tom přišla další. Co studuješ, zeptala se a ta s rozpisem kývla na tu tvoji

Ivanku a povídá, Ivana chce jít zítra v půl jedné na bazén, tak koukám, jestli nemám proceduru. Nemám, tak půjdu, nechceš jít s námi? Mezitím k nim přišly další dvě, taky je strašně zajímavé, o co jde, a že prý to řeknou spolubydlící a kámošce od stolu...“

Překvapeně jsem na něj koukal. Tak já si představoval romantický bazén ve dvou a ona pozve celé lázně?! Petr smutně pokýval hlavou.

„Zbyňku, já ti chtěl říct, abys šel koupit lístky radši hned, ale celé dopoledne jsem tě neviděl a u oběda jsem na to zapomněl...“

Mávl jsem rukou.

„To už by bylo stejně pozdě. Ty slepice to vykoupily během půl hodiny... a pak se ožeň...“

Udiveně se na mě podíval.

„Ožeň?! Človče, Zbyňku, neblázni! Proč by ses ženil? Co ti chybí? Mně je čtyřicet a jsem šťastně svobodný a budu doufám pořád!“

Dal jsem mu za pravdu. Proč bych se vlastně ženil? Máma je ráda, že se může o někoho starat. Nene, letos se tedy určitě o žádnou ženskou pokoušet nebudu! A o Ivanu už vůbec ne! Když mi udělala takový podraz s bazénem.

Ale pomstím se jí!

Až bude mít zase koncert, tak jí místo kytky nechám poslat do šatny kilo ovaru! Ať se nadlábne, umělkyně...

Věnováno Jolaně Konečné (www.volny.cz/trueharmony), která mě v létě 2006 tahala každý večer na procházky kolem klimkovických lázní tak dlouho, až se z nás staly kamarádky. A nejenom to.

15. září 2007, kdy měl můj bratr František padesáté narozeniny, jsme se rozhodly, že budeme sestry. Sestru jsem si totiž přála celý život. Dokonce jsem si mockrát říkala, že napíšu do Pošty pro tebe, aby mi nějakou našli, že sice žádnou nemám, ale strašně bych ji chtěla mít!

Tak teď už nikam psát nemusím, vid', ségro? Mám tě moc ráda. Ale to ty víš.

SESTŘENKA

Po obědě jsem měla před další procedurou hodinu volno, tak jsem si řekla, že se trochu projdu kolem lázní. Byla jsem tu druhý den a okolí lázní jsem teprve pomalu prozkoumávala.

Obešla jsem hlavní budovu parkem po cestičce, a protože na další okruh jsem už neměla čas, řekla jsem si, že k recepci dojdu po hlavní silnici. Chodník byl čerstvě odhrabaný a posypaný, tak jsem se nebála, že by mi berle podklouzly, ale stejně jsem šla opatrně.

Když jsem za sebou uslyšela auto, zašla jsem radši ke kraji chodníku a zastavila se. Pro jistotu. Byla jsem ráda, že se můj stav po autonehodě a následných několika operacích stabilizoval a těšilo mě, že jsem zase mohla začít pracovat. Nemínila jsem se svou nepozorností připravit o těžce nabytou radost ze života, to tedy ne!

Čekala jsem, až mě auto předjede, ale řidič přibrzdil a zastavil. „Dobrý den! Jdete nahoru do lázní? Nechcete svézt?“

Řidič se naklonil k okénku pro spolujezdcе a usmál se na mě. Koukala jsem do sympatické tváře muže, který byl až neuvěřitelně podobný mému manželovi.

Když do nás před třemi lety narazilo nákladní auto, nepřežil to. Teprve před rokem jsem si byla ochotná připustit, že to pro něho bylo lepší. Kdyby mu zůstaly trvalé následky jako mně, nikdy by se s tím nevyrovnal.

Byl totiž aktivní sportovec, žil naplno, miloval život, pracoval čtyřicet hodin denně, byl mi kamarádem, oporou a báječným milencem. Měli jsme nádherné manželství. Jenom děti jsme neměli. Naštěstí. Ano, i k tomu jsem se během tří let bez Františka dopracovala. Naštěstí jsme neměli děti.

Řidič pootevřel dveře.

„Pojďte! Ten kopeček se sice nezdá, ale v tom sněhu to je výstup na Sněžku! Nemusíte mít ze mě strach! Jsem také pacient, dneska nastupuju!“

Rozesmála jsem se.

„Z vás tedy strach určitě nemám!“

Zarazil se.

„Jak to myslíte? To vypadám tak... neschopně?“

„Naopak! Vypadáte, že jste schopný všeho! Ale tahle silnice končí na parkovišti před recepcí! Těžko byste mě mohl zavézt někam, kam bych nechtěla! A ani z toho nemám strach. Copak jste si nevšiml mých pomocníků?“

Pozvedla jsem své dvě berle, a on se usmál.

„Nastupte si, nebo přijdu pozdě na příjem a nepřijmou mě, a to by mě mrzelo, když vidím, jaké jsou tady krásné pacientky!“

Lichotit tedy uměl, holomek! Podala jsem mu berle, on je nasoukal za sebe do auta, sedla jsem si, rozjeli jsme se, a když jsme za okamžik zastavili u recepcie, vystoupil, vyndal berle, obešel auto, otevřel dveře a pomohl mi vystoupit. Byl o něco vyšší než já a to bylo co říct, protože já měla metr osmdesát! Teprve teď mi došlo, proč jsem se do jeho auta dostala tak lehce! Bylo to tím, že bylo pro vysoké postavy.

Líbil se mi čím dál víc. I svou výškou. František byl také vysoký. Muž si mě přeměřil.

„Koukám, že bychom mohli založit basketbalové družstvo.“

A ještě umí číst myšlenky, pomyslela jsem si pobaveně a přikývla jsem.

„To bychom mohli. S manželem jsme basketbal hráli. Byla jsem výborná hráčka! Střílet trojky, na to jsem byla expert!“ Ztvářil se zklamaně.

„Sice nejsem vaším manželem moc nadšený, ale co se dá dělat. Založíme družstvo ve třech.“ Usmála jsem se.

„Můj manžel už bohužel basketbal nehraje. I když... kdo ví. Třeba ano.“ Ukázala jsem k nebi. „Mezi obláčky.“

Viděla jsem na něm, že mu je trapně, ale když viděl, že se usmívám, opatrně se usmál také.

„To je mi líto. Co se dá dělat. Budeme mít družstvo se dvěma hráči.“

„Ve dvou hrát basket nejde.“

Chtěl něco říct, ale dal si rychle ruku před pusou.

„Teď mě napadlo něco hodně drzého! Ale nemůžu to říct, protože byste si o mně řekla, že jsem úplně blbej a já bych se znemožnil dřív, než se vám vůbec představím. Můžu?“

Mírně se uklonil.

„Filip Pravda.“

„Veronika Vášová.“

Podali jsme si ruce.

„A teď mi řekněte, co drzého vás napadlo!“

Rozesmál se.

„Nedá vám to, co? Vy ženské jste tak zvědavé! Tak strašně zvědavé! Dobře, tak já vám to řeknu! Chtěl jsem říct, že ve dvou můžeme dělat spoustu jiných věcí!“

Přikývla jsem.

„Máte pravdu! A co je na tom drzého? Můžeme třeba hrát šachy. Ty můžu hrát pořád a hraju je dobře! Půjčují je na recepci.“

Koukali jsme na sebe a pak zvedl s úsměvem palec.

„Dostala jste mě! Jedna nula pro vás! Pokud přede mnou nebudete utíkat, myslím, že se tady určitě nudit nebudu!“

Ukázala jsem své berle.

„Váš černý humor je opravdu obdivuhodný! Už se vidím, jak před vámi utíkám!“

Rozesmáli jsme se, pak zamkl auto a šli jsme k recepci. Ukázala jsem mu, kde je příjímací kancelář a protože jsem pořád ještě měla před další procedurou čas, sedla jsem si před recepcí do křesla.

Vyřídil si v příjímací kanceláři co potřeboval, zaplatil v pokladně poplatek za jednolůžkový pokoj a nakonec se dostal zpátky k recepci. Dostal klíč od pokoje, s úsměvem ke mně přišel a dvorně se mi uklonil.

„Nejdete náhodou na pokoj? Že bych se s vámi svezl.“

Podívala jsem se na hodinky.

„Nemůžu. Mám za chvíli proceduru. Ve kterém jste poschodí?“
Usmál se a ukázal mi klíč.

„V šestém. Jako vy. Dokonce hned vedle vás. Mám pokoj 620. Budu k vám chodit na návštěvu přes balkon!“

Překvapeně jsem otevřela ústa a on se rozesmál.

„Jedna jedna! Jsem fakt dobrý!“

Důvěrně se ke mně naklonil a já poprvé ucítila jeho příjemnou

vůni a hlava se mi, přísahám, malinko zatočila! Ale jenom malinko, protože jsem si říkala, holka, neblázni! Máš berle a on je, alespoň na pohled, zdravý chlap! Měj to pod kontrolou!

„Určitě se na mě nebudete zlobit, ale řekl jsem v přijímací kanceláři i na recepci, že paní Veronika Vášová je moje sestřenice a že mi rodina nakázala, abych na ni v lázních dával pozor. A tak jsem pouze z těchto důvodů, pochopitelně, poprosil o pokoj vedle vás. Měl jsem štěstí. Včera se zrovna jeden uvolnil.“

Nevěděla jsem, co mám říct. Podívala jsem se k recepci a viděla, jak se paní recepční o něčem domlouvají. Že by o nás? V rozpacích jsem vyndala z batůžku rozpis procedur, podívala se do něho, a pak jsem vzala berle a začala vstávat.

„Už musím jít. Mám bylinkovou koupel a ta je až ve třetím poschodí. Musím výtahem...“

Vzal mě kolem ramen a lehce mě políbil na jednu tvář a pak na druhou. Obě dívky na recepci i zřízenec, který vozil pacientům kufry na pokoje, nás s úsměvem pozorovali.

„Milá sestřenko, utíkej do bylinek, já se zabydlím a najdu si tě! A dávej na sebe pozor! To by mi teta dala, kdyby se ti něco stalo!“

Celá rudá jsem se snažila co nejrychleji zmizet, ale jedna z recepčních na mě zavolala.

„Paní Vášová, nemáte u stolu v jídelně místo? Že byste s panem Pravdou mohli sedět u jídla!“

Ten holomek! Usmíval se jako sluníčko, tak jsem se musela usmát také.

„To by bylo výborné! Místo tam je. Třetí jídelna. Stůl číslo šest.“

Recepční si to napsala a pan Pravda mě znovu políbil! V jeho rodině mají opravdu příjemné způsoby! Neodtáhla jsem se, čekala jsem, až mě pustí, ale on si mě k sobě přitáhl a zašeptal.

„Vedu dva jedna! Sejdeme se u večeře!“

Viděli jsme se opravdu až u večeře, ale to neznamená, že jsem na něho odpoledne nemyslela! Naopak. Myslela jsem na něho pořád.

Po večeři, během které jsem ho seznamovala s chodem lázní, jsme se šli projít po areálu. Ukazovala jsem mu, kde je kino, knihovna, kudy se chodí na procedury, kde se pořádají diskotéky,

